

Zus & Zo

Een maandelijkse column, vol met beschouwende gedachten over het wel en wee in het leven van de Grote en de Kleine Zus. Hun ervaringen en belevingen, geïnterpreteerd en verteld door de mama. Met illustraties van Wäsp.

Om maar te zeggen...

‘Nee! Niet doen! Geef dat terug!’ ‘Dat is niet van jou!’ ‘Jawel! Ik had die voor mijn verjaardag gekregen!’ ‘Niet waar!’ ‘Wel waar!’ ‘Ok dan. Hier is het.’ Gooi. Pets. ‘Auw!’ Duw. Boem. ‘Mamaaah!’ Het ziet er niet goed uit. ‘Awel dames, zit het er weer bovenarms op?’ vraag ik hen. En daarmee valt hun strijd onmiddellijk stil. Ze kijken me verbaasd aan. ‘Wablief?’ vraagt de Grote Zus. ‘Wel ja, of het weer ruzie is?’ antwoord ik haar. ‘Nee, nee. Wat zei je precies?’ ‘Oh, of het er weer bovenarms op zit.’ Ze kijken elkaar aan en beginnen te lachen. ‘Wat een gek zinnetje,’ zegt de Kleine Zus. ‘Waarom zeg je dat?’ ‘Euh, dat weet ik niet. Dat ging vanzelf.’

Ik bedenk hoe ik hen dit kan uitleggen. En ik probeer: ‘Mensen, en vooral Grote Mensen, zeggen de dingen soms anders om daarmee eigenlijk hetzelfde te zeggen, maar dan anders.’ ‘Huh?’ Ze kijken me aan alsof ik geschift ben, kijken dan weer naar elkaar en proesten het uit. ‘Jawel. Echt waar. Dat heet dan “een gezegde.” Dus als er ruzie is zegt men soms dat het “er bovenarms op zit.” ‘Dat is wel raar,’ stelt de Grote Zus. ‘En waarom doen mensen dat dan?’ ‘Gewoon... Wel ja. Euh. Dat weet ik eigenlijk niet. Misschien om gewone dingen te zeggen met mooiere woorden of grappige zinsneden?’ Dat vinden ze wel leuk.

‘Kan je er zo nog eentje zeggen?’ vraagt de Grote Zus nieuwsgierig. ‘Oh dat kan wel,’ zeg ik, en ik gooi een aloude klassieker op tafel: Als twee honden vechten om een been, loopt de derde ermee heen.’ ‘Huh?’ zegt de Kleine Zus, ‘Wat betekent dat?’ ‘Wel, jullie waren zonet aan het vechten om de roze glitterstift, en als jullie dan zo druk bezig zijn met ruzie maken, verliezen jullie de stift uit het oog en dan kom ik eraan en ga ik gezellig tekenen met de roze stift, terwijl jullie nog steeds aan het ruziën zijn.’ ‘Dat zal niet waar zijn!’ zie ik de Kleine Zus denken en vliegensvlug neemt ze de stift in haar handjes. Ondertussen kauwt de Grote Zus peinzend voort op deze gedachte. ‘Ok, maar wij zijn toch geen honden?’ We moeten lachen. ‘Nee, dat is waar.’ En ze spelen weer vrolijk verder.

De gezegden vergezellen ons al dansend en dartelend doorheen de verdere dag, en tijdens een mijmerende avondwandeling filosofer ik er nog wat op voort. De dames. Het zijn madammen uit één stuk waarvan het buiten kijf staat dat ze stralen als warme broodjes. In hun geval is één plus één altijd drie en gaan er geen dertien in een dozijn. Ook al heeft hun ochtendstond niet altijd goud in de mond, stappen ze wel eens met het verkeerde been uit bed, en verwijten Grote Pot en Kleine Ketel elkaar vaak dat ze zwart zien, toch schrijden ze door de band genomen wel als bondgenoten op rozen door dezelfde deur. En hoewel ze soms met lange tanden eten, bijten ze toch door de zure appel heen en komt na regen altijd wel wat zonneschijn. Geen berg is hen te hoog. Geen dal te diep. Ook al zinkt de moed soms in de schoenen, toch dragen ze hun zelfvertrouwen hoog in het vaandel. Dieven zijn het. Die mijn hart stelen. Iedere dag opnieuw. Maar dat is dan weer drie keer niks. Want gelukkig krijg ik het altijd terug. Dus draai ik er mijn hand niet

Papa zei....

Jullie zijn even alleen thuis. Als je speelgoed opgeruimd is, doe dan al maar je pijama aan.

Maar grote mensen bedoelen altijd iets heel anders dan wat ze zeggen!

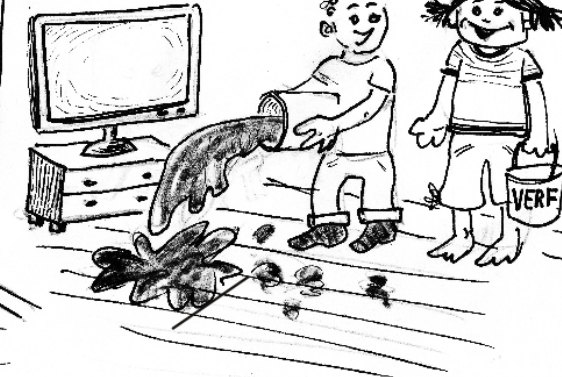

Wat bedoelde hij dan?

Dat er een groot, vriendelijk spook komt en als we alle chocola op hebben, mogen we dat spook wassen met verf! Tof eh!?

Gelukkig dat jij zo goed Grote Mens verstaat eh?!

voor om en laat ik er mijn slaap niet voor.

Hoewel ze soms door de wol geverfd zijn en het niet al goud is dat blinkt, kan ik er wel mee naar den oorlog. Voorlopig is voor hen het gras nog niet groener aan de andere kant, vangen hun bomen nog niet veel wind, slaan ze spijkers met koppen en laten de spaanders nog heel. Kortom, we zien door de bomen het bos nog steeds en dat scheelt wel een slok op een borrel...

Wat later, op een zaterdagmiddag, wanneer we alle taakjes en boodschapjes hebben gedaan, maken de zussen me met grote stelligheid duidelijk dat ze er 'De buik van vol hebben!' en dat het dringend tijd is om 'De schop af te kuisen!' omdat ze 'Nu eindelijk écht wel iets leuks willen gaan doen!' En zo gezegd, zo gedaan. Er volgt een uitbundige schildersessie waarbij de verf niet alleen op het papier, maar ook op tafel, handen, armpjes en gezicht belandt... Die varkentjes moet ik duidelijk grondig wassen. Zonder evenwel de kindjes met het badwater weg te gooien...

En terwijl ze in de badkamer het resultaat van hun onbedoelde Body Painting al gieberend bewonderen, trekt de Kleine Zus mijn aandacht. 'Mama, ik ben door de wol geverfd hé!' zegt ze fier. We schieten in de lach. 'Jawel, lieve schat. Dat is helemaal waar!' Om maar te zeggen... Wat ik ook wil zeggen met al die gezegden. Zij krijgen mijn woorden hoe dan ook klein...